

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 650/2025
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Станојевић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Marbo Product“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради преображаја радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 934/24 од 01.10.2024. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 934/24 од 01.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 26/22 од 29.11.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 28.01.2022. године, што је тужени дужан признати и трпети, те да на основу ове пресуде изврши пријаву код надлежног органа. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу да се утврди да је тужилац засновао радни однос код туженог од 20.01.2022. године од 28.01.2022. године, што је тужени дужан признати и трпети, те да на основу ове пресуде изврши пријаву код надлежног органа. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење Агенције за привремено запошљавање „Dekra Outsourcing“ д.о.о. Београд о истеку уговора о раду истеком рока на који је заснован од 20.01.2022. године, којим је тужиоцу 31.01.2022. године незаконито престао радни однос. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 187.875,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 934/24 од 01.10.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и петом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужилац код

туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 28.01.2022. године, што је тужени дужан признати и трпети, те да на основу ове пресуде изврши пријаву код надлежног органа и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.375,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побиијану пресуду применом члана 408. и члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које могу бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на одређено време код „Декра запошљавање“ д.о.о Београд, по уговору раду 17.1.2020. године, код кога је засновао радни однос на одређено време почев од 20.1.2020. године, а најдуже до 29.2.2020. године ради извршења послова који су наручени од корисника услуга „Marbo Product“ д.о.о. Београд, на радном месту помоћног ... радника. Након тога, тужилац је на основу више сукцесивно закључених уговора о раду био у радном односу на одређено време код Агенције за привремено запошљавање „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд у периоду од 01.03.2020. године до 31.01.2022. године. Наведеним уговорима о раду, закљученим између Агенције за привремено запошљавање „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд и тужиоца, уступљени запослени, овде тужилац, заснива код „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд радни однос на одређено време, ради обављања послова код корисника „Marbo Product“ д.о.о. Београд, под његовим надзором и руковођењем. Решењем о истеку уговора о раду са истеком рока на који је заснован од 20.1.2022. године тужиоцу је 31.1.2022. године престао радни однос истеком рока на који је радни однос заснован. У образложењу овог решења је наведено да је запослени уговором о раду од 1.8.2021. године засновао радни однос на одређено време и да радни однос истиче 31.1.2022. године, када тужиоцу престаје радни однос.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац најпре са „Декра запошљавање“ д.о.о, а потом са Агенцијом за привремено запошљавање „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд закључио више уговора о раду у периоду од 20.1.2020. године до 31.1.2022. године, на основу којих је обављао послове помоћног ... радника код послодавца корисника, овде туженог, непрекидно у периоду дужем од 24 месеца, колико је најдуже могао да траје његов рад код туженог код кога је био уступљен. Примењујући одредбе члана 16. Закона о агенцијском запошљавању и члана 37. Закона о раду, истичући притом да Агенција има само део права које врши, али не може бити страна у радном односу који из тога проистекне, закључио је да је

дана 20.1.2022. године било тачно 24 месеца од дана када је тужилац засновао радни однос (колико је најдуже могло да траје његов рад код туженог код кога је био уступљен од Агенције), па је протеком још пет радних дана од истека овог рока утврдио да је тужилац засновао радни однос на неодређено код туженог код кога је био уступљен почев од 28.1.2022. године и обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да могућност подношења тужбе за утврђење постојања радног односа на неодређено време према послодавцу кориснику и ограничења за послодавца корисника, Агенцију за запошљавање и запосленог прописана у члану 16. Закона о агенцијском запошљавању, почињу да се примењују почев од 01.03.2020. године, како је изричито прописано одредбом члана 38. Закона о агенцијском запошљавању. У конкретном случају, имајући у виду да је тужилац са Агенцијом за привремено запошљавање „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд у периоду од 01.03.2020. године до 31.01.2022. године закључио више сукцесивних уговора о раду на основу којих је обављао послове код туженог, послодавца корисника, нису испуњени услови за утврђење постојања радног односа на неодређено време код туженог јер није протекло 24 месеца и 5 дана да би се сматрало да је уступљени запослени, овде тужилац, засновао радни однос на неодређено време код послодавца корисника, овде туженог.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Према Закону о агенцијском запошљавању („Службени гласник РС“ бр. 86/2019), који је у примени од 01.03.2020. године, одредбом члана 16. став 1. прописано је да Агенција може запосленог на одређено време да уступи на рад код послодавца корисника у случајевима и у трајању утврђеном за заснивање радног односа на одређено време у складу са законом којим се уређује рад. Агенција не може да уступи запосленог на одређено време који је претходно био у радном односу на одређено време код истог послодавца корисника непосредно или преко исте или друге Агенције у укупном трајању дужем од 24 месеца, осим у случајевима када је рад на одређено време код послодавца корисника дозвољен у дужем трајању у складу са законом којим се уређује рад (став 2.). Уступљени запослени из става 1. овог члана, који је претходно код истог послодавца корисника радио непосредно или преко исте или друге Агенције супротно одредбама ст. 1. и 2. овог члана или који остане да ради код послодавца корисника најмање пет радних дана након истека времена за које је уступљен, сматра се да је засновао радни однос на неодређено време код послодавца корисника (став 3.). За утврђење околности из става 3. овог члана запослени може покренути радни спор пред надлежним судом против послодавца корисника, у роковима и на начин прописан законом (став 4.).

Према члану 38. истог Закона, ограничења за послодавца корисника, Агенцију и запосленог прописана у члану 16. овог закона почињу да се примењују на уговоре о уступању запослених, уговоре о раду, односно упуте закључене, односно издате од почетка примене овог закона.

У конкретном случају, тужилац је најпре са „Декра запошљавање“ д.о.о. закључио уговор о раду на одређено време почев од 20.1.2020. године до 29.2.2020. године, ради извршења послова који су наручени од корисника услуга, овде туженог,

на радном месту помоћног ... радника, а потом са Агенцијом за привремено запошљавање „Dekra outsourcing“ д.о.о. Београд закључио више сукцесивних уговора о раду на одређено време у периоду од 01.03.2020. године до 31.1.2022. године, на основу којих је обављао послове помоћног ... радника код послодавца корисника, овде туженог.

Код наведеног, будући да се сходно члану 38. Закон о агенцијском запошљавању, ограничења за послодавца корисника, Агенцију и запосленог прописана у члану 16. наведеног закона почињу примењивати на уговоре о раду закључене од почетка примене овог закона - 01.03.2020. године, правилно је закључио другостепени суд да се не може сматрати да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог 28.01.2022. године, имајући у виду да од 01.03.2020. године па до 31.01.2022. године, када је тужиоцу престао радни однос истеком рока на који је заснован, није протекао период дужи од 24 месеца да би се сматрало да је заснован радни однос на неодређено време код послодавца корисника, у смислу члана 16. став 3. Закон о агенцијском запошљавању.

Неосновано се ревизијом указује да је тужилац ступио на рад код туженог 20.01.2020. године на основу уговора о раду од 17.01.2020. године закљученим са „Декра запошљавање“ д.о.о. и да је код туженог непрекидно радио дуже од 24 месеца, а имајући у виду да је по наведеном уговору о раду тужилац био у радном односу код „Декра запошљавање“ д.о.о, ради извршења послова који су наручени од корисника услуга, овде туженог, а да је могућност подношења тужбе према послодавцу кориснику за утврђење да је код истог заснован радни однос на неодређено време уведена 01.03.2020. године, почетком примене Закона о агенцијском запошљавању и да се ограничења у погледу трајања рада код послодавца корисника примењују на уговоре о раду закључене од 01.03.2020. године.

Стога су неосновани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић